

РЕШЕНИЕ

№ 246

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр. Перник, 10 юли 2015 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на тридесети юни през две хиляди и петнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: Е. ИВАНОВА

ИВАЙЛО ИВАНОВ

при секретаря Е.В. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Цветков, като разгледа докладваното от съдия Георгиева КНАХД №273 по описа на съда за 2015 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63. ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ (Д „ИТ“) - ПЕРНИК, против решение №36 от 05.05.2015 г. на Районен съд – Брезник, постановено по НАХД №7 по описа на съда за 2015 година.

С атакувания съдебен акт е отменено наказателно постановление (НП) №14-0000164 от 08.12.2014 г. на Директор на Д „ИТ“ - ПЕРНИК, издадено срещу „ТИМЕКС“ ЕООД, в качество „работодател“ по смисъла на §1, т. 1 от ДР на Кодекса на труда (КТ), ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр. С., представлявано от Х. П. И.***, управител, като за нарушение по чл. 186, ал. 1 от Наредба №7 от 23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване (Наредба №7 от 23.09.1999 г.) във вр. с чл. 413, ал. 2 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 800 лв. (хиляда и осемстотин лева).

В жалбата се твърди, че решението на първата съдебна инстанция е постановено в нарушение на процесуалните правила и материалния закон. Жалбоподателят възразява срещу изводите на районния съд за допуснати в производството по налагане на административно наказание съществени процесуални нарушения поради неустановеност в производството по налагане на административно наказание по безспорен и категоричен начин дали към момента на извършване на проверката машината не е била снабдена с устройства, спиращи движението на въртящи се механизми при достигане на опасната зона от човек или предмет. Излага доводи в посока на безспорна установеност на нарушението, като твърди, че в случая нарушението се състои в неспазване на посочената правна норма в цялост, като от друга страна не е налице задължение за наказващия орган да конкретизира по какъв начин е следвало да стане обезопасяването на машината.

Жалбата съдържа и доводи за издадени акт и НП при спазване изискванията на 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, за съобразяване в производството на сроковете по чл. 34 от ЗАНН, за достатъчност на събрания във връзка с производството доказателствен материал и относимост на същия към вмененото административно нарушение, както и за съответни на материалния закон изводи и неговото правилно прилагане. От касационния съд жалбоподателят иска да отмени решението на

първата съдебна инстанция и да се произнесе по същество, като потвърди процесното наказателно постановление. Пред съда касационният жалбоподател се представлява от ю.к. М.***оддържа жалбата.

Ответникът по жалбата – „ТИМЕКС“ ЕООД, гр. София, пред съда се представлява от адв. М.***зразява срещу жалбата. В писмени бележки сочи липса на извършена проверка за изправност на машината в деня на проверката, тъй като неработеща или неизправна, същата не представлява работно оборудване по смисъла на Наредба №7 от 23.09.1999 г. Ответникът моли съда решението на първата съдебна инстанция да бъде оставено в сила.

Представляващият Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Ц.***дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Предлага първоинстанционният съдебен акт, като правилен и законосъобразен, да бъде оставен в сила.

Касационната жалба, подадена в срок, от страна по делото пред първа съдебна инстанция, за която решението е неблагоприятно и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, е процесуално допустима. Пред касационния съд писмени доказателства във връзка със сочените основания за обжалване не са представени.

Административен съд - Перник, като съобрази сочените касационни основания и доводите на страните, след като извърши и проверка на атакуваното решение в пределите по чл. 218 от АПК, приема следното:

Обжалваният съдебен акт е валиден. Постановен е в необходимата писмена форма и подписан от съдията, разгледал делото. Правният спор е освен родово и местно подсъден на Районен съд – Брезник като първа инстанция. Решението е постановено от едноличен съдебен състав, съгласно правилата на ЗАНН. От мотивите ведно с диспозитива на съдебния акт личи безпротиворечиво волята на решаващия състав защо процесното НП бива отменено. Провереният съдебен акт е допустим, тъй като съдът е бил надлежно сезиран с редовна и допустима жалба срещу подлежащ на обжалване акт на правораздаване.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

По възражението в жалбата за съществени процесуални нарушения в производството пред първа съдебна инстанция:

Решението на районния съд е постановено в процесуално законосъобразно производство, поради което без основание са бланкетните оплаквания на жалбоподателя.

По приложението на материалния закон:

Решението е неправилно.

За да постанови обжалвания съдебен акт решаващият състав на Районен съд – Брезник е приел за безспорно от фактическа страна, че на 11.11.2014 г. инспектори от Д „ИТ“ - Перник при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство по отношение на обект - база за билки, находяща се в гр. Брезник установили, че в обекта се експлоатира машина за рязане на стръкове, която е без обезопасени ремъчна предавка и въртящи се механизми с оглед безопасната ѝ експлоатация. Квалифицирано като нарушение на Наредба №7 от 23.09.1999 г. установеното е отразено в акт за нарушение на здравословните и безопасни условия на труд, с който срещу дружеството, в качеството му на работодател, е образувано административнонаказателно производство, завършило на 08.12.2014 г. с налагане на административно наказание посредством издаване на процесното наказателно постановление.

При така установеното от фактическа страна Районен съд – Брезник, при извършената служебна проверка за законосъобразност на производството по налагане на административно наказание и актовете, обективирали го, установил допуснати от органите, водещи производството, съществени процесуални нарушения, свързани несъобразяване с изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Районният съд е приел, че актосъставителят и наказващият орган не са описали подробно нарушението и обстоятелствата по неговото извършване поради липса на изследване в производството съобразил ли е работодателят втората хипотеза на нормата на чл. 186, ал. 1 от Наредба №7 от 23.09.1999 г., а именно снабдена ли е машината с устройства, които спират движението на опасните части

при достигане на опасната зона. Посоченото е обосновоало отмяна в цялост на процесното наказателно постановление без разглеждане и произнасяне по същество на вмененото нарушение и приложения материален закон.

Касационният съд не споделя единствения мотив за отмяна на процесното наказателно постановление. Районният съд вместо да се произнесе по наведените с жалбата основания за незаконосъобразност на производството по налагане на административно наказание и при събрани достатъчно и относими доказателства да направи задълбочени изводи по фактите, а във връзка с тях и извод за приложението на материалния закон, е отменил процесното наказателно постановление на непрявило се основание.

Горното не е повод за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на районния съд. В решението на първата съдебна инстанция, макар и пестеливо, се съдържат основни фактически установявания, поради което делото е изяснено от фактическа страна, както и е направен извод по същество за неправилно приложение на материалния закон поради недоказаност на процесното нарушение. Предвид това и поради наличието на достатъчно събрани и относими към спора гласни и писмени доказателства, приобщени в хода на съдебното следствие пред районния съд, настоящият съдебен състав може да извърши дължащата се проверка за правилно приложение на материалния закон, сочена и като основание в касационната жалба.

Категорично следва да се отхвърли изводът, че липсата на обсъждане и изследване реализирането на другата част от *диспозицията*, съдържаща се в посочена за нарушена норма на закона, относимо към настоящия случай, е съществено процесуално нарушение, от което следва недоказаност на процесното деяние. Съдът намира, че независимо, че актосъставителят е представил обстоятелствено с акта извършването на административно нарушение, състоящо се в „необезопасяване на въртящите се механизми и ремъчната предавка“, без да посочи изрично, че липсват и устройства, които спират движението на опасните части при достигане на опасната зона, това не се явява порок на производството. Не е ограничено правото на защита на представляващия наказаното лице в степен да не може да разбере какво административно нарушение е извършено в качество работодател. Същият не е поставен и в невъзможност да организира защитата си. Не на последно място това не е довело и до неправилно приложение на материалния закон. Освен това в производството липсват данни, включително и възражения, за поведение, съответно на алтернативно вмененото с нормата на чл. 186, ал. 1 от Наредба №7 от 23.09.1999 г. дължимо действие. Не на последно място използваният в акта и НП израз „не е обезопасил“ е достатъчен за извод, че на наказаното лице е вменено нарушаване на посочената разпоредба на Наредбата и в двете й алтернативни части. Доводите на представляващия наказаното лице пред касационния съд, доводите изложени в жалбата пред първа съдебна инстанция и в съдебно заседание също така са основание за безпротиворечив извод, че нарушението състоящо се в липса на обезопасяване въобще на движещите се части на машината към момента на проверката не се оспорва от наказаното лице, като оплакванията за незаконосъобразност са в друга посока.

Предвид горното и въз основа на фактите, така както същите са установени от районния съд в случая е безспорно, че наказаното лице, в качеството му на работодател по смисъла на §1. т. 1 от ДР на КТ във вр. с §1, т. 2 от ЗЗБУТ, стопанин и експлоатиращ обект - база за съхранение на билки“, монтирал (разположил) в обекта машина за рязане на стръкове - „работно оборудване“ по смисъла на §1, т. 4 от ДР на Наредба №7 от 23.09.1999 г., като не е „*обезопасил* ремъчната предавка и въртящите се механизми с предпазни устройства“, съобразно задължението си, вменено му като работодател с нормата на чл. 186, ал. 1 от Наредба №7 от 23.09.1999 г., не е изпълнил задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, за което в КТ е предвидена санкция. Така установените факти покриват в пълнота, както всички признаци нарушението от обективна страна, така и признаците относно изпълнителното деяние, за което КТ предвижда налагане на административно наказание, т. е. деянието се квалифицира като административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН. Без съмнение с поведението си наказаното дружество е реализирало състав именно на вмененото му административно

нарушение, поради което законосъобразно е ангажирана съответната отговорност. Районният съд също е приел, че такова нарушение и от посоченото лице е извършено на посочените място и дата, независимо от обсъдените по горе неправилни изводи. При така установената безспорност от фактическа страна правилно е приложен материалният закон. Тук следва да се отхвърлят като неоснователни, а и несвоевременни, доводите на наказаното лице, въведени в производството едва към момента на съдебното обжалване и противоречащи на заключенията на проверяващите, потвърдени посредством разпита им пред районния съд, че към момента на проверката машината е била с липсващи части поради ремонт. Но дори и да беше установено и доказано това твърдение, машината, работно оборудване по смисъла на §1, т. 4 от ДР на Наредба №7 от 23.09.1999 г., дори в състояние на „ремонт“ е в състояние „използване на работното оборудване“ (§1, т. 5 от ДР на Наредба №7 от 23.09.1999 г.) Въпреки, че са без съществено значение следва да бъдат отхвърлени, като необорили установяванията на проверяващите, и твърденията, че машината не е била включена в момента на проверката. Доводът е въведен от управителя на наказаното лице същевременно заявила, че е отсъствала към момента на проверката. Като противоречиви, неубедителни и недоказани следва да се оценят и твърденията, че с машината не се работи, тъй като е с малък капацитет, но пък с нея работи само управителя и пр.

Горното обосновава извод за правилно приложение на материалния закон касателно реализирането на административнонаказателна отговорност. Но не така стои въпросът с административното наказание и конкретно неговия размер. При спазване правилото на чл. 27, ал. 1 от ЗАНН наказващият орган не е съобразил разпоредбата на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН. По делото не са приобщени доказателства за проява на отегчаващи отговорността на наказаното лице обстоятелства, които да обосновават завишен размер на санкцията. Нарушението е извършено за първи път, а представляващият наказаното лице е съдействал в максимална степен при извършването на проверката. Освен това липсват и мотиви за налагане на наказание в размер над минимума, които съдът да обсъди. Налагането на наказание над предвидения за съответното нарушение минимум е несъобразено с правилата за индивидуализацията на наказанието и е несъответно и на целите на административното наказване, заложи в чл. 12 на ЗАНН. Предвид това процесното наказателно постановление следва да бъде изменено, като за същото нарушение бъде определен размер на санкцията в минималния предвиден от законодателя размер.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 от АПК във вр. с чл. 222, ал. 1 от АПК касационен състав при Административен съд - Перник

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение №36 от 05.05.2015 г. на Районен съд – Брезник, постановено по НАХД №7 по описа на съда за 2015 г., КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление №14-0000164 от 08.12.2014 г. на Директор на Д „ИТ“ - ПЕРНИК, издадено срещу „ТИМЕКС“ ЕООД, в качество „работодател“ по смисъла на §1, т. 1 от ДР на Кодекса на труда (КТ), ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр. С.***, представлявано от Х. П. И.***, управител, КАТО ЗА СЪЩОТО нарушение - по чл. 186, ал. 1 от Наредба №7 от 23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване във вр. с чл. 413, ал. 2 от КТ, НАМАЛЯВА размера на административното наказание „имуществена санкция“ от 1 800 лв. (хиляда и осемстотин лева) на 1 500 лв. (хиляда и петстотин лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/

ЧЛЕНОВЕ: 1./п/

